

A portrait of a woman with dark hair, wearing glasses and a bindi. She is wearing a patterned shawl. The background is blue.

‘ஆவி பறக்கக் காப்பியருந் தின்னே’ என்று
அதிநவீனமாயொரு வரி எழுதியவர்
‘அராமையின் அரிச்சுவடியும் அகராதியும் இஃதே’ என்று
ஆட்டகிராஃப் இட்டு முடித்தபின்
தன் வலியை உலகக்கண்ணீராகப் புலம்பினால்
கவிதையாகிடுமாவனெ
அடுத்த கவியை இடித்துக்காட்டி
‘நிலம் விட்டு நிலம் சன்னொலும்’
நகம் வட்டித் தானயோகவனேட்டும்’ என்று
தன் கவிதையின் இன்னுமொரு வரியை எழுதிவிட்டு.
பின்குறிப்பாய்,
‘கவிதைவரலாற்றில் க்வாண்ட்டம் பாய்ச்சல் இதுவென்றால்’
ஆய்வுக்கப்பாலான சரியோ சரியது கண்டிப்பாய்’
எனச் சிரித்தவாறு முன்மொழிந்து வழிமொழிந்து
"வந்துபோன என வசந்தம் தந்ததொரு தனிச் சுகந்தம்" என்று
சொத்தைக் களீஷ்டக் களகை கவிதையாகக்
தத்துப்பித்தென்று உளறி வதகைக் கிறாரென
சக கவியைக் கிழிகிழித்து

•Written by - லதா ராமகிருஷ்ணன் (ரிஷி) -•

••Saturday•, 09 •February•, 2019 03:05• - •Last Updated•

••Tuesday•, 12 •February•, 2019 12:49•

வாய் த த முதுகலெும் பு வளையாதது.

சுபு இருக்கிறது

சுரணையிருக்கிறது.

அரணயைப் பாம்பென்றால் ஆமாம் சாமி போட

'கீ ' கொடுத்துத் தால் கதைட்டும் பொம்மையில் லையே கவி.

கருணைக் கொலையென்ற பெயரில் காலங்காலமாய் பல கவிகளாக

கைபோன போக்கில் கழுவிலேற்றி வருபவரின்

அருங்காட்சியகச் சுவர்கள் அரிக் கபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன

அறம் பாடலால்.

பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டா லவர் முகத்திலுமிழ்ந்து விடச் சொன்ன

பாரதி காற்றுபோல்;

யாரொருவரும் கக்கத் திலிடுக்கிக் கொண்டுவிட முடியாது.

அம்மையப் பனாய் அறிவார்ந்த நண்பனாய்

அன்பே உருவான வாழ்க்கைத் துணையாய்

மொழி யிருக்கிறது.

இம்மன மறுமகைக்கு இதுபோதும் –

வறேந்த ஆசானும் தவேயில்லை.

பொந்தில் வதைத்த அக்கினிக்குஞ்சுகளும்

வெந்து தணியும் காட்களும்

வளர்கதையாக _

விரியும் பாதை. சிலைவழி தொலைவு

சொற்பநேரமே இருப்பு

கல்லும் முள்ளும் காலுக்கு மதெத்தை

சாமி கவிதை.

சுரணம் கவிதை.

வணக்கம் சொல்லி விடப்பெறுகிறோம்

ஒரு சிறு பிரார்த்தனையோடு:

உம்மையப் பெண்டாளனென்றும் புல்லுருவியென்றும்

அம்பலத்தில் நாக்குமலே பல்லுபோட்டுப் பசும்

நீ சத்தனம்

யார்க்கும் வாய்க்காதிருக்கட்டும்.

ramakrishnanlatha@yahoo.com